

налото въ България. Дойдоха чужденци, видѣха кланетата, обиритѣ, пожарищата. . . И се запитаха, позволено ли е на турцитѣ да избиватъ единъ цѣлъ народъ само за това, че иска да бжде свободенъ?

Въ Англия се показа единъ великъ човѣкъ, на име Уилямъ Гладстонъ. Той излѣзе предъ английския народъ и предъ всички народи, та запита, не е ли грѣхъ и срамъ на християнска Европа да гледа хладнокрѣвно, какъ единъ вѣорженъ азиятецъ погубва единъ християнски работенъ и честенъ народъ? Бива ли това да се търпи? Всички добри хора въ Европа се развълнуваха. А най-вече руския народъ, който е сроденъ по езикъ, и по вѣра съ българския.

Какво трѣбва да се направи? — питаха всички.

Рускиятъ царъ Александъръ II прекарваше лѣтото въ Кримския полуостровъ (на Черно море). Всѣки день той чете телеграмитѣ и вестницитѣ, които пишатъ, какъ турцитѣ измжчватъ и убиватъ българитѣ. Сърдцето му се нажалява и той се реши да помогне на злочеститѣ. Веднага повиква при себе си своя братъ великия князь Николай Николаевичъ. Съветватъ се, що да правятъ. Ако Русия рече да помогне на българитѣ въ борбата имъ противъ турцитѣ за свобода, не ще ли се намѣсятъ рускитѣ врагове Австрия и Англия въ полза на султана?

Ала царъ Александъръ вѣрва, че народната съвестъ на европейскитѣ просвѣтени мъже не ще допусне на нѣкого да помага на турцитѣ, когато тѣ избиватъ единъ беззащитенъ народъ. Ето защо той назначи брата си за главнокомандващъ на рускитѣ Дунавски войски и заповѣдва да се пригрови тайно часть отъ руската войска.